

Eilanden

Mijn hand wordt langzaam gevoelloos van het ijskoude water. Het ijskoude water. Het trage trage ritme van de peddel, die met zachte en onregelmatige tred het zwarte oppervlak verstoort. Hoe lang de schemer al zijn intrede doet kan ik mij niet meer herinneren. Tien minuten? Een uur? Een eeuwigheid?

Al vele uren ben ik onderweg. Ik glij geruisloos door de nauwe kanalen en kronkelende stroompjes. Ik zweef gewichtsloos over het gladde oppervlak. In krakende helderheid speelt de schemer met de wind. Dwalen snelle rimpels over de waterspiegel. De strepen van een vluchtende vis. Een mug in doodsnood. Het dunne vlies weerspiegelt alle leven om mij heen. Een ademtocht. De kleur van lucht. De druppels die van mijn peddel vallen. Elzen buigen. Alles om mij heen houdt z'n adem in.

Een verse schram, die ene druppel bloed. De braamstruik alweer in een ver verleden. Hier ben ik. Ik voel het aan m'n water.

In halfduister vind ik m'n weg door het eindeloze doolhof. Meanderende stromen als de bloedvaten naar het hart van de wereld. Continu vertakkend naar nieuwe en oudere gangen. Zichtbaar tot een bocht ze aan het oog onttrekt. Het laatste licht van de dag werpt verre schaduwen als ik

een bekende geur gewaar wordt. Het skelet van de gang die de bomen over het water vormen. Alles schreeuwt herkenning. Het geluid van open water klotsend tegen de wal. Bijtend strijkt de dikkige lucht de warmte van mijn wang.

Een groenig, wat licht daarachter, maar hiervoor bijna vanzelfsprekend. Niet een kleur maar een eindeloze schakering. Duizenden vlakjes grenzend aan duizend vlakjes. Het ritselt, het golft. Niet vanuit een punt maar vanuit de krochten van z'n wezen. Waar je ook kijkt kan je verwachten dat.... of nee, toch niet. Daar!

Waterdruppels die van de bladeren af in het water plonzen.

Schaatsenrijdertjes schieten weg. De regenroep van een vink. Een soort verbazende stilte alsof de vochtige lucht al het geluid absorbeert. Tegelijk helder en transparant. De zachte insteek van mijn peddel door het wateroppervlak. Oorverdovend.

De geur van de aarde na een flinke maar korte regenbui. Eind lente, begin zomer, na een wat langere warme en droge periode. De grond die het water niet goed kan opnemen. Een vervulde behoefte. Een beetje warm en dampend. Lage mist drijft op het water. Je voelt aan alles om je heen dat het zich volzuigt met een tevreden loomheid. Fris groen nevelt de meidoorn.

Met het bereiken van het hart van de archipel is de schemering op haar einde. Ik moet wachten tot de ochtend. Ik maak het me zo comfortabel mogelijk en wacht af wat er komen gaat. De nacht is stil en verbazend zacht. Met het wiegen van de golven verdwijnt de grens tussen waken en de slaap.

De kamer is donker. Leeg. Ik sta in een camera obscura. Mijn schaduw strak op de muur geprojecteerd. Helder licht schijnt door het ene gat in de muur. Zo groot als een stuiterbal. De wereld lijkt dezelfde alleen zo... geconcentreerd. Mensen lopen nietsvermoedend ondersteboven aan mij voorbij. Hun voeten trekken zich moeizaam los van het plafond. Ze voeren een trage dans op over de breedte van de kamer. Hun kleuren als tinten in de late schemer. Het kost me moeite om te zien wat er zich afspeelt. Het is als kijken naar een muur en een wereld tegelijk door een tunnel van inspanning, een grove korrel zonder korrel. Een vrouw blijft staan. ze zal ergens naar kijken, maar ik zie het niet. Ik zie haar alleen als gestalte. Ik zie niet waar zij naar kijkt. Ze danst in slowmotion naar de linkerkant van mijn beeld, staat nu bij iets lichters. In gedachte ben ik haar. Ik weet niet wat ik zie.

Als ik wakker wordt is het eerste dat ik zie een kleine mier die zich langs de rand van de kano een weg zoekt naar mijn ontbijt. Van het open water geen spoor te zien. Ik bevind me als vanouds in de sompige wetlands, moerasbos dat zich in deze delta zonder eind uitstrekt. De zon is nog niet op, de schemer weeft zich in grote spiralen door het wolkendek. In een oogopslag dringt het tot me door. Een bloedstollende eenvoud. Hartverscheurend helder, toch raadselachtig in haar wezen. Ik weet het inmiddels wel, ik ken het al zo lang, zo goed, zo tot in de diepste puntjes, de verste uithoeken. Alle kanten van onderzocht, een dagelijks ritueel van nieuwsgierigheid, verwachting en verlangen. En toch iedere keer weer dringt het binnen als een lichstraal van een verre kier, stof dwarrelt er doorheen. Mijn stof. En het staat. Het klopt. Het had niet anders gekund.